

Σκοτεινή αλήθεια

ΣΑΡΑ ΛΕΒΕΣΤΑΜ

Σκοτεινή αλήθεια

Μετάφραση από τα γαλλικά
ΠΑΝΑΓΙΩΤΑ ΠΑΝΤΑΖΗ

ΩΚΕΑΝΙΔΑ

Πρόλογος

Ε ΠΕΦΤΕ ΜΙΑ ΠΑΡΑΞΕΝΗ ΒΡΟΧΗ τη μέρα που άρπαξαν την Τζούλια... Ψιλές ψιλές σταγόνες, που αιωρούνταν στον αέρα σαν πυκνή καταχνιά. Σε διαπερνούσαν όμως αργά, ανεπαίσθητα, και πριν το καταλάβεις είχες μουλιάσει ως το κόκαλο. Αυτό έκανε εντύπωση και στην Τζούλια:

«Κοίτα τη βροχή, μαμά! Δεν πέφτει – πετάει! Σαν εκείνα τα κουνουπάκια – πώς τα λένε, μαμά;»

Σήκωσε το προσωπάκι της με τη βρεγμένη μύτη και η κουκούλα του αδιάβροχού της έπεσε πίσω για δέκατη πέμπτη φορά. Τη σήκωσα για δέκατη πέμπτη φορά – με μια κίνηση που τώρα μου φαίνεται τόσο άστοργη και δίχως τρυφερότητα – και την έπιασα απ' το χέρι.

«Τις σκνίπες εννοείς; Έλα, πάμε, Τζούλια, πρέπει να βιαστούμε».

Τράβηξε απότομα το χέρι της απ' το δικό μου,

Τίτλος πρωτοτύπου:

Sara Lövestam, *Sanning med modifikation*

Μετάφραση από τα γαλλικά: Παναγιώτα Πανταζή

Τυπογραφική διόρθωση: Χρήστος Γιαμαρέλλος

© 2015, Sara Lövestam

© 2017, για την ελληνική γλώσσα

Εκδόσεις «Ωκεανίδα»

Δερβενίων 38, 106 81 Αθήνα, τηλ. 210.38.06.137

www.oceanida.gr

email: info@oceanida.gr

Ηλεκτρονική στοιχειοθεσία-Σελιδοποίηση: Εκδόσεις «Ωκεανίδα»

ISBN 978-960-410-798-8

όπως έκανε πάντα όταν πείσμωνε. Όπως ΚΑΝΕΙ πάντα.

«Σκνίπες, ναι. Σκνίπες».

Γυρίζουν αδιάκοπα στο μυαλό μου αυτές οι λέξεις... οι τελευταίες λέξεις που άκουσα από την κόρη μου:

«Σκνίπες, ναι. Σκνίπες».

Σαν να έκρυβαν ένα σημάδι, μια ένδειξη...

1

«Ιδιωτικός ντετέκτιβ. Αν η αστυνομία δεν μπορεί να σας βοηθήσει, επικοινωνήστε μαζί μου».

Ο ΚΟΥΠΛΑΝ ΔΕΝ ΕΙΝΑΙ ΣΙΓΟΥΡΟΣ αν έπρεπε να αναφέρει την αστυνομία. Ξέρει καλά ότι οι λέξεις κρύβουν παγίδες. Αν η αγγελία του πέσει στο μάτι κανενός αστυνομικού, η λέξη «αστυνομία» θα του τραβήξει σίγουρα την προσοχή. Και τέτοιου είδους προσοχή είναι ανεπιθύμητη... Από την άλλη, πρέπει να προσελκύσει τους κατάλληλους πελάτες. Εδώ και δύο εβδομάδες, η αγγελία του φιγουράρει στο Blocket¹, πλάι σε άλλες αγγελίες για φτηνές... πολύ φτηνές... εξωφρενικά φτηνές υπηρεσίες καθαρισμού. Δύο εβδομάδες κι ακόμα τίποτα...

Η ηλεκτρονική διεύθυνσή του είναι μια συνηθι-

1. Το μεγαλύτερο σάιτ διαφημιστικών αγγελιών στη Σουηδία. (Σ.τ.Μ.)

σμένη διεύθυνση στο Hotmail, όπως χιλιάδες άλλες, και δεν συνδέεται με κανένα άλλο σημείο στο διαδίκτυο. Είναι σίγουρος ότι δεν μπορούν να τον εντοπίσουν. Κανείς δεν θα έρθει να του χτυπήσει την πόρτα στα ξαφνικά...

Βρήκε τον υπολογιστή στον κάδο απορριμμάτων του συγκροτήματος. Δουλεύει μια χαρά, αν εξαιρέσει κανείς το απαρχαιωμένο λειτουργικό και την πολύ περιορισμένη μνήμη. Μία εβδομάδα αργότερα, στον ίδιο κάδο, ανακάλυψε μια οθόνη. Το μόνο κουσούρι της ήταν ότι ζύγιζε έναν τόνο – και βέβαια, η ανάλυσή της, εποχής Windows NT. Όταν τη συνέδεσε και άνοιξε τον υπολογιστή, αναδύθηκε ένα παράθυρο που τον πληροφορούσε ότι ο σκληρός δίσκος ήταν γεμάτος. Αποδείχθηκε ότι περιείχε εκατοντάδες φωτογραφίες γειτόνων από την άλλη άκρη του συγκροτήματος. Κάθεται και τις χαζεύει καμιά φορά. Σήμερα, όμως, το μόνο που τον ενδιαφέρει είναι να δει αν έχει λάβει κάποιο μήνυμα.

«Γεια σου, Κουπλάν! Σ' ευχαριστώ για το μήνυμά σου. Ναι, είμαι καλά, το ίδιο και τα παιδιά. Εσύ πώς είσαι; Τα βγάζεις πέρα; Οι δικηγόροι δεν είχαν τίποτα νεότερο, αλλά σου υπόσχομαι (όπως σου έχω ήδη πει) να επικοινωνήσω αμέσως, αν μάθω οτιδήποτε. Να προσέχεις τον εαυτό σου. Φιλιά. Κάριν».

Κοιτάζει για λίγο την οθόνη και αναρωτιέται

αν πρέπει να απαντήσει αμέσως ή να το αφήσει για αργότερα. *«Τα βγάζεις πέρα;»* Εξαρτάται πώς το εννοεί κανείς... Ανοίγει το επόμενο μήνυμα.

«Είδα την αγγελία σας στο Blocket. Χρειάζομαι επειγόντως βοήθεια για να βρω την κόρη μου, που εξαφανίστηκε την περασμένη Δευτέρα στο Γκλόμπεν Σέντρονμ². Δεν μπορώ να απευθυνθώ στην αστυνομία. Πληρώνω καλά».

Το «καλά» περιττεύει. Και μόνο η λέξη πληρώνω θα αρκούσε για να πείσει τον Κουπλάν. Κι όμως, θέλει να πιστεύει ότι θα βοηθούσε τη μητέρα να βρει το παιδί της ακόμα κι αν δεν είχε να πληρώσει. Να χάνεις ένα παιδί... Και η μητέρα του έχασε κάποτε ένα παιδί... όχι, όχι ένα – δύο.

Πληκτρολογεί το όνομα και την ηλεκτρονική διεύθυνση της γυναίκας. Στη σελίδα της στο facebook μοιάζει σαν μια συνηθισμένη ξανθιά, του τύπου «υπάλληλος γραφείου», και έχει τριάντα δύο φίλους. Επάγγελμα: τηλεφωνήτρια. Ο Κουπλάν προσπαθεί να διαβάσει το βλέμμα της. Όχι, δεν μοιάζει για αστυνομικός. Πληκτρολογεί την απάντησή του:

«Καλημέρα, Περνίλα. Είμαι ιδιωτικός ντετέκτιβ και ασχολούμαι, μεταξύ άλλων, και με απαγωγές.

2. Μεγάλο εμπορικό κέντρο δίπλα στο στάδιο «Γκλόμπεν», στην περιοχή Γιοχάνεσχοβ της Στοκχόλμης. (Σ.τ.Μ.)

Δώσε μου τον αριθμό του τηλεφώνου σου και θα επικοινωνήσω μαζί σου. Μπορώ να σε βοηθήσω».

Συνειδητοποιεί ότι τρέμει ολόκληρος. Το πιο ηλίθιο πράγμα που μπορείς να κάνεις, όταν είσαι ο Κουπλάν, είναι να αρχίσεις να κόβεις βόλτες στη Στοκχόλμη...

Η Στοκχόλμη είναι μια πόλη όπου οι άνθρωποι περπατούν ξέγνοιαστοι, κουβαλώντας τσάντες από το ICA³ και φλυαρώντας στα «έξυπνα» τηλέφωνα τους για πεντικιούρ με ιχθυοθεραπεία, καθώς και για τις τελευταίες φωτογραφίες της πριγκίπισσας Εστέλ. Αλλά είναι και μια πόλη όπου ο κίνδυνος παραμονεύει σε κάθε γωνιά, όπου καθένας μπορεί να σε γραπώσει με τα νύχια του σαν άρπυια και να απαιτήσει την ψυχή σου.

Από την άλλη, αυτός θα είναι ο ντετέκτιβ από εδώ και στο εξής. Θα παρακολουθεί – δεν θα τον παρακολουθούν. Θα γίνει ένα με τις σκιές...

3. Μεγάλη σουηδική αλυσίδα σούπερ μάρκετ. (Σ.τ.Μ.)

2

ΑΠΟ ΤΗ ΜΕΡΑ ΠΟΥ ΕΞΑΦΑΝΙΣΤΗΚΕ η Τζούλια, η Περνίλα πιάνει τον εαυτό της να πλένει καθαρά φλιτζάνια. Τρίβει αόρατους λεκέδες στην επιφάνεια της κουζίνας. Δουλεύει έως αργά το βράδυ για να μην ακούει τη σιωπή, το υπόκωφο γουργουρητό του νερού στις σωληνώσεις. Η απουσία της Τζούλια είναι ένα κενό, ένα θανατηφόρο αέριο – δεν πρέπει να το αφήσει να εισχωρήσει μέσα της. Ξεσκονίζει, λοιπόν, για άλλη μια φορά τα ράφια που αστράφτουν και αρπάζεται από τα λίγα που μπορεί να κάνει: διαβάζει τις εφημερίδες, αναζητεί στοιχεία, σηκώνει χρήματα για την περίπτωση που θα της ζητήσουν λύτρα· ψάχνει διαρκώς κάτω από τη φράση «βρέθηκε κοριτσάκι» και έχει επιστρέψει εκατό φορές στο σημείο όπου η Τζούλια ξέφυγε από το χέρι της. Όμως, δεν έχει απευθυνθεί στις Αρχές. Εκείνος ο ντετέκτιβ αναφερόταν σε περιπτώσεις που δεν μπορεί να βοηθήσει η αστυνομία. Αυτό και

μόνο τής έδωσε το κουράγιο να επικοινωνήσει μαζί του.

Σκουπίζει τη σκόνη από τον απορροφητήρα, όταν το διαπεραστικό κουδούνισμα του τηλεφώνου της σπάει τη σιωπή. Ο ήχος την κάνει να αναπηδήσει. Είχε ρυθμίσει την ένταση στο μέξιμουμ για να μη χάσει καμία κλήση, αν τυχόν ήταν η Τζούλια ή κάποιος που την είχε βρει. Περνάει το δάχτυλο πάνω από την οθόνη και ανοίγει το μήνυμα γεμάτη ελπίδα. Είναι ο ιδιωτικός ντετέκτιβ από το Blocket. Η τελευταία φράση του αγκαλιάζει την καρδιά της σαν δίχτυ σωτηρίας: «Μπορώ να σε βοηθήσω».

Ο ντετέκτιβ, που διαθέτει μόνο μια ηλεκτρονική διεύθυνση στο Hotmail, της ζητάει τον αριθμό του τηλεφώνου της. Ο Ιανός είναι έτοιμος να κατουρήσει επιτόπου· στέκεται στην εξώπορτα κλαψουρίζοντας και βγάζει μικρές υλακές απόγνωσης. Η κύστη ενός σκύλου δεν σκοτιάζεται αν χάθηκε κάποιος...

Υπάρχουν τόσα «αν»... «Αν» δεν είχαν πάει για ψώνια στο Γκλόμπεν Σέντρομ εκείνη τη συγκεκριμένη μέρα· «αν» κρατούσε πιο γερά το χέρι της Τζούλια· «αν» δεν είχε τόσον κόσμο γύρω τους· «αν» είχαν πάρει μαζί τους τον Ιανό...

Ο Ιανός την τραβολογάει. Δεν θέλει να κατου-

ρήσει προτού φτάσουν στην αγαπημένη κολόνα του. Όταν πια ξαλαφρώνει, η Περνίλα υψώνει τη φωνή της σ' ένα δραματικό φαλτσέτο:

«Ιανέ! Πού είναι η Τζούλια;»

Ο Ιανός κουνάει την ουρά του.

«Έτσι μπράβο! Πού είναι η Τζούλια;»

Προσπαθεί να το κάνει να ακουστεί σαν παιχνίδι, όμως η φωνή της σπάει.

«Πού είναι η Τζούλια; Είναι ακόμα ζωντανή;»

Ο Ιανός κουνάει την ουρά του και κοιτάζει μεπρδεμένος γύρω του. Η Περνίλα γονατίζει στο πλάι του και βυθίζει το πρόσωπό της στο πυκνό τρίχωμά του.

«Δεν πειράζει» ψιθυρίζει στο βελούδινο αυτί του. «Πώς θα μπορούσες να ξέρεις...»

Λένε ότι μια μητέρα καταλαβαίνει από ένστικτο αν το παιδί της είναι ζωντανό ή όχι, όμως όσο η Περνίλα προσπαθεί να αφουγκραστεί το δικό της ένστικτο τόσο δυσκολεύεται να το διαχωρίσει από την επιθυμία της. Όχι, πρέπει να βγάλει αυτή τη σκέψη απ' το μυαλό της· να διαγράψει κάθε τέτοιο ενδεχόμενο. Με το λουρί του Ιανού στο ένα χέρι και το κινητό της στο άλλο, απαντάει στο μήνυμα του ντετέκτιβ. Τριάντα δευτερόλεπτα αργότερα χτυπάει το τηλέφωνό της.

Ο Κουπλάν δεν ξέρει τι ακριβώς περιμένει να ακούσει, αλλά η ξεψυχισμένη φωνή που του απαντάει τον αιφνιδιάζει: είναι μια φωνή που έχει λιώσει στο κλάμα – αν μπορείς να το πεις αυτό για μια φωνή... Ωστόσο, του μιλάει με την τυπική προφορά της Στοκχόλμης και ο Κουπλάν κάνει νοερά την πρώτη διαπίστωσή του ως ντετέκτιβ: *Είναι από εδώ – γέννημα θρέμμα*. Η Περνίλα τον ρωτάει πώς βλέπει την κατάσταση:

«Διάβασα σ' ένα μπλογκ ότι, όταν ένα παιδί αγνοείται πάνω από μία εβδομάδα, αυτό σημαίνει πως μάλλον είναι... πως μάλλον είναι πολύ αργά. Ισχύει αυτό; Είναι όντως πολύ αργά;»

Ο Κουπλάν πιάνεται αδιάβαστος, όμως έχει βρεθεί και στο παρελθόν αντιμέτωπος με τέτοιου είδους ερωτήσεις και ξέρει ότι το ζητούμενο είναι να καλλιεργήσεις κλίμα εμπιστοσύνης.

«Δεν πρέπει να γενικεύουμε» απαντάει με την πιο «σουηδική» προφορά του. «Κάθε περίπτωση είναι διαφορετική και πάντοτε υπάρχει ελπίδα».

«Ακόμα δεν πέρασε μία εβδομάδα» υπερθεματίζει η φωνή. «Μόνο τέσσερις μέρες...»

«Χμμ...» κάνει ο Κουπλάν. Δεν μπορείς να πεις τίποτα, όταν ο άλλος παλεύει να πιαστεί από μια ελπίδα...

«Δεν θέλω να το αναφέρω στην αστυνομία και η Οργάνωση για τους Αγνοούμενους δεν μπορεί

να κάνει τίποτα, αν δεν έχει δηλωθεί επίσημα η εξαφάνιση».

Η ανακούφιση του Κουπλάν δεν γίνεται αισθητή στην άλλη άκρη της γραμμής...

«Δεν χρειάζεται να μπλέξουμε την αστυνομία. Θα έλεγα να συναντηθούμε νωρίς αύριο το πρωί στο σημείο της εξαφάνισης. Πώς είναι το όνομά της;»

Σιωπή. Για μια στιγμή, ο Κουπλάν αναρωτιέται μήπως έκλεισε. Έπειτα η φωνή επανέρχεται, πιο αδύναμη από ποτέ:

«Τζούλια».

Ο Κουπλάν το σημειώνει. Τώρα πρέπει να θίξει το άλλο επίμαχο ζήτημα.

«Α! Σε ό,τι αφορά τα χρή... την αμοιβή μου...»

«Το έψαξα λίγο και είδα ότι για τέτοιες υποθέσεις χρεώνουν, πάνω-κάτω, επτακόσιες κορόνες την ώρα».

Επτακόσιες κορόνες την ώρα! Στο εστιατόριο, αν βγάλεις δεκαπέντε την ώρα, είσαι τυχερός – συνήθως παίρνεις δώδεκα. Επτακόσιες κορόνες! Άκουσε καλά;

«Τετρακόσιες κορόνες είναι καλά» απαντάει «αλλά θα ήθελα μια προκαταβολή, αν δεν υπάρχει πρόβλημα».

Κανένα πρόβλημα. Η Περνίλα γνωρίζει ότι η προκαταβολή είναι κάτι που συνηθίζεται. Ο Κουπλάν γράφει το ποσό στο σημειωματάριό

του, ένα τετράδιο από το πρόγραμμα εκμάθησης σουηδικών για μετανάστες: «*Τζούλια, 400, Γκλόμπεν Σέντρομ*».

Προτού πέσει στο κρεβάτι, καταστρώνει ένα σχέδιο δράσης. Αφότου ήρθε εδώ, είναι η πρώτη φορά που οργανώνει πλάνο εργασιών – ένα πραγματικό πλάνο εργασιών, για μια πραγματική δουλειά, με τον τρόπο που του δίδαξαν κάποτε άνθρωποι πολύ πιο έμπειροι. Φτιάχνει μια λίστα με λέξεις-κλειδιά και όλο το βράδυ ψάχνει στο ίντερνετ, ξεψαχνίζοντας εφημερίδες και δελτία Τύπου, ειδησεογραφικά σάιτ και ενημερωτικά φόρα, κάθε πρόσφατα ενημερωμένη σελίδα που πληροί τα κριτήρια της αναζήτησής του. Όταν τελικά οριζοντιώνεται στο κρεβάτι του είναι περασμένες τρεις και τα μάτια του βλέπουν αστεράκια. Για πρώτη φορά έπειτα από πολύ καιρό τον παίρνει αμέσως ο ύπνος.

3

Ο ΚΟΥΠΑΝ ΕΧΕΙ ΜΙΑ ΙΔΙΑΙΤΕΡΗ ΣΧΕΣΗ με την καρδιά του: τη γυμνάζει σαν καλός προπονητής, την εκπαιδεύει να χτυπάει πιο αργά, όπως εκτελεί κανείς μια τέλεια κάμψη με μια κίνηση αργή και ελεγχόμενη, που σταματάει ένα εκατοστό πάνω από το πάτωμα για να επανέλθει εξίσου αργά στην αρχική θέση. Η καρδιά του πρέπει να χτυπάει αργά για να μπορεί να αναπνέει κανονικά – σαν ένας βαριεστημένος τύπος που πηγαίνει, όπως κάθε πρωί, στη δουλειά.

Η κοπέλα που κάθεται απέναντί του ισχυρίζεται ότι το καινούργιο iPhone βγαίνει σε λευκό και μαύρο χρώμα· το είδε σε μια διαφήμιση, ισχυρίζεται μιλώντας στο iPhone 4S τηλέφωνό της:

«Ναι, τσέκαρέ το! Έχεις το τελευταίο τεύχος του *Metro*; Μα το Θεό, υπήρχε μια διαφήμιση που το είχε στη φωτογραφία σε λευκό. Ναι, το

iPhone! Καλά, δεν ακούς τι σου λέω; Είναι σημαντικό».

Πίσω της βρίσκεται μια παρέα ενοχλητικών εφήβων. Πιο πέρα, μια γυναίκα στέκεται όρθια, ακουμπισμένη στην πλάτη ενός καθίσματος. Θα μπορούσε να είναι αστυνομικός... Έχει αυτή τη χαρακτηριστική ακαμψία στον λαιμό και περιφέρει το άγρυπνο βλέμμα της από τον έναν επιβάτη στον άλλον. Ο Κουπλάν στηρίζει τον αγκώνα του στο παράθυρο και ατενίζει τον κόλπο της Άρστα με ύφος απίστευτα βαριεστημένο και, πάνω απ' όλα, χαλαρό.

Η κοπέλα απέναντί του καλεί κάποιον άλλον για να τσεκάρει αν το iPhone βγαίνει πράγματι σε λευκό χρώμα. Ο συνομιλητής της στην άλλη άκρη της γραμμής τής λέει να ψάξει στο ίντερνετ.

«Εντάξει».

Ο Κουπλάν σηκώνεται και, πάντα λοξοκοιτάζοντας την άκαμπτη σιλουέτα της αστυνομικού, βγαίνει από την άλλη πόρτα. Η καρδιά του ακολουθεί τις εντολές του.

Διασχίζει τη γέφυρα προς το Γκλόμπεν Σέντρομ σαν ένας απόλυτα συνηθισμένος άνθρωπος. Δεν φτάνει η Περνίλα που έχασε το παιδί της εδώ, σκέφτεται. Παρ' όλα αυτά, θα προτιμούσε οποιο-

δήποτε άλλο μέρος. Οι λαστιχένιες σόλες των παπουτσιών του μπάζουν νερά απ' τη βρεγμένη άσφαλτο, αλλά τουλάχιστον από πάνω φαίνονται εντάξει. Το μπουφάν του είναι σε χειρότερη κατάσταση. Έχει ακούσει ότι το πρώτο πράγμα που κοιτάζει κανείς είναι το μπουφάν και τα παπούτσια. Όπως και να 'χει, είναι νωρίς το πρωί, τα γήπεδα είναι κλειστά και δεν συμβαίνει τίποτα το ιδιαίτερο. Οι άνθρωποι πηγαίνουν στις δουλειές τους. Το ίδιο ακριβώς κάνει κι αυτός. Κι έτσι πρέπει να δείχνει.

Η Περνίλα δεν ξέρει τι ακριβώς περιμένει να δει. Προφανώς όχι έναν Σέρλοκ με πίπα, καμπαρντίνα και μεγεθυντικό φακό. Δεν είναι πια και τόσο αφελής... Μπορεί ο άνθρωπος με τον οποίο έχει ραντεβού να είναι αυτός ο τύπος με τα μαύρα μαλλιά και τον χαρτοφύλακα, που την προσπέρασε βιαστικά. Έπειτα, όμως, στάθηκε απότομα μπροστά σε μια βιτρίνα, ίσως για να παρατηρήσει το είδωλό της μέσα από το τζάμι. Ή, μήπως, είναι εκείνος ο νεομποέμ, που έρχεται καβάλα στο ποδήλατο; Ξεκαβαλικεύει, κλειδώνει το ποδήλατό του σ' ένα δέντρο, κοιτάζει γύρω του. Βγάζει το κράνος και περνάει το χέρι του μέσα από την αφάνα των μαλλιών του. Θα μπορούσε να είναι

αυτός, παρότι τώρα μπήκε στο εμπορικό κέντρο και χάθηκε από τα μάτια της. Πάντως, σε καμία περίπτωση δεν μπορεί να είναι αυτός ο έφηβος με το ξεβαμμένο τζιν, που σταματάει μπροστά της και την κοιτάζει ερωτηματικά.

«Περνίλα;»

Μη ξέροντας τι να υποθέσει, γνέφει καταφατικά και του σφίγγει το χέρι. Κρίνοντας από το βλέμμα του, συμπεραίνει ότι είναι, αν όχι δεκατεσσάρων, όπως της φάνηκε στην αρχή, πάντως όχι μεγαλύτερος από δεκαοκτώ ετών. Της χαμογελάει.

«Πάμε κάπου να καθίσουμε;»

Δεν υπάρχει περίπτωση να πάρει προκαταβολή! σκέφτεται η Περνίλα, ενώ κάνουν μια βόλτα στο Γκλόμπεν Σέντρουμ ψάχνοντας μέρος για να καθίσουν. *Τουλάχιστον όχι προτού περάσει από κανονική ανάκριση!*

«Με αρρωσταίνει αυτό το μέρος...» ομολογεί άθελά της – δεν έχει κανέναν άλλον για να μιλήσει. «Έχω έρθει άπειρες φορές από τη Δευτέρα, κι όμως κάθε φορά μου είναι το ίδιο δύσκολο... Δεν ξέρω καν τι ψάχνω – και τον Ιανό δεν τον λες ακριβώς λαγωνικό... Δεν ξέρω...»

Αφήνει τη φράση της μετέωρη. Ο νεαρός ντετέκτιβ δείχνει προς τα McDonald's:

«Εκεί, στη γωνία, είναι άδειο. Πάμε να καθίσουμε».

Κάποιες σουηδικές εκφράσεις αρέσουν ιδιαίτερα στον Κουπλάν. Η «παραποιημένη αλήθεια» είναι μία από αυτές. Μια αλήθεια που δεν είναι αληθινή – για παράδειγμα, «το μέγεθος δεν μετράει» ή «τα μάτια είναι ο καθρέφτης της ψυχής». Αν τα μάτια ήταν όντως ο καθρέφτης της ψυχής, η Περνίλα δεν θα τον κοίταζε με τόση δυσπιστία· θα αντιλαμβανόταν αμέσως ότι είναι ένας έξυπνος άνθρωπος, ικανός να δώσει λύση στο πρόβλημά της.

«Είμαι πολύ μεγαλύτερος απ' όσο φαίνομαι» λέει, κοιτάζοντάς την κατάματα. Αυτό είναι αλήθεια. Η Περνίλα χαμογελάει αμήχανα. Ήταν σαν να είχε διαβάσει τη σκέψη της. «Είμαι είκοσι οκτώ χρόνων» συνεχίζει.

Αυτό είναι μια παραποιημένη αλήθεια... Και πάλι, όμως, δεν είναι έγκλημα να προσθέσεις τρία χρόνια στην ηλικία σου. Τα μάτια της Περνίλα στενεύουν, σαν να μην τον πιστεύει.

«Είναι μια γενετική ανωμαλία που με κάνει να δείχνω νεότερος. Θέμα γονιδίων».

Αυτό είναι αλήθεια και η Περνίλα το καταλαβαίνει. Χαμογελάει – ένα φευγαλέο χαμόγελο.

«Αν μπορούσες να πουλήσεις τα γονιδιά σου, θα έκανες την τύχη σου!» του λέει.

«Προτίμησα να σου το πω εξαρχής, γιατί ήξερα ότι θα σε προβλημάτιζε».

Η Περνίλα ισιώνει την πλάτη και καθαρίζει

τον λαιμό της. Δεν έχει αγγίξει το τσιζμπέργκερ της.

«Προτού συμφωνήσουμε, θέλω να μάθω περισσότερα πράγματα για σένα».

Ο Κουπλάν δαγκώνει το μπέργκερ του. Είναι πολύ πιο νόστιμο έτσι, παρά όταν διανύει με το λεωφορείο όλη τη διαδρομή ως το σπίτι, μέσα στη χάρτινη συσκευασία.

«Δεν έχεις παρά να με ρωτήσεις».

«Πόσον καιρό δουλεύεις ως ιδιωτικός ντετέκτιβ;»

«Θα είμαι ειλικρινής» απαντάει ο Κουπλάν.

Παραπονημένη αλήθεια...

«Ως ντετέκτιβ δουλεύω μόνο τον τελευταίο χρόνο. Παλαιότερα έκανα ερευνητικό ρεπορτάζ. Βασικά, είμαι δημοσιογράφος».

«Όσο πιο τερατώδες είναι ένα ψέμα τόσο πιο εύκολα γίνεται πιστευτό» είχε πει κάποτε ο αρχηγέτης του ναζισμού. Ο Κουπλάν, όμως, έχει αρκετό μυαλό ώστε να μην εμπιστεύεται τον Χίτλερ... Σερβίρει, λοιπόν, στην Περνίλα ένα κοκτέιλ από αλήθειες και παραπονημένες αλήθειες. Όταν τον ρωτάει για τη δημοσιογραφική καριέρα του, της απαντάει χωρίς δυσκολία:

«Έχω αρκετά μεγάλη εμπειρία στις απαγωγές».

Αλήθεια.

Φεύγοντας από τα McDonalds για να πάνε

στο σημείο όπου χάθηκε το παιδί, η Περνίλα ανασαίνει όλο και πιο δύσκολα. Ρουφάει τη μύτη της. Πρέπει να του εξηγήσει πώς ακριβώς συνέβη το περιστατικό, αλλά δεν μπορεί να αρθρώσει λέξη. Ο Κουπλάν ακουμπάει το χέρι του στον ώμο της και αισθάνεται το σώμα της να σφίγγεται σαν πέτρα.

«Περπατούσατε εδώ, λοιπόν» της λέει πολύ ήρεμα, σαν να απευθύνεται σ' ένα τρομαγμένο παιδί.

Εκείνη γνέφει καταφατικά.

«Προς τα πού πηγαίνατε;»

Η Περνίλα αποτινάζει το χέρι του και δείχνει αόριστα προς την είσοδο του εμπορικού κέντρου:

«Προς τα εκεί».

«Γιατί είχατε έρθει εδώ;»

«Για ψώνια. Η Τζούλια ήθελε καινούργια χειμωνιάτικα παπούτσια κι εγώ μερικά πράγματα από το σούπερ μάρκετ».

Ο Κουπλάν σημειώνει στο τετράδιό του.

«Είσαι απολύτως βέβαιη ότι ήταν εδώ;» Βγάζει το κινητό του και τραβάει φωτογραφίες από όλο το μέρος. «Όλοι όσοι βρίσκονται στο οπτικό πεδίο μας μπορούν να μας δουν» της εξηγεί – και ανατριχιάζει στην ιδέα. «Από τα γύρω εστιατόρια, για παράδειγμα. Είχε πολύ κόσμο όταν συνέβη;»

Είχε πολύ κόσμο; Η Περνίλα δεν μπορεί να πει με σιγουριά. Όσο προσπαθεί να αναπαραστήσει τη σκηνή στο μυαλό της τόσο λιγότερα θυμάται: οι δυο τους, η Τζούλια κι εκείνη, μέσα σε μια ανεπαίσθητη βροχή. Ένα ρίγος τη διαπερνάει. Αναστενάζει βαθιά, πασχίζει να δώσει απαντήσεις σ' αυτόν τον άνδρα με την αγορίστικη όψη.

«Έβρεχε – ένα αδιάκοπο ψιλόβροχο».

Ο Κουπλάν σημειώνει στο τετράδιό του, που θυμίζει στην Περνίλα τα τετράδια εκθέσεων του δημοτικού.

«Είχατε ομπρέλα;»

Την κοιτάζει τόσο επιτακτικά, που αδυνατεί να του πει αυτό που πραγματικά θα ήθελε: *Τι σημασία έχει αν είχαμε ομπρέλα ή όχι; Βρες μου την κόρη μου!*

«Όχι. Τα πρόσωπά μας βρέχονταν, αλλά η Τζούλια φορούσε αδιάβροχο. Ένα κοραλλί αδιάβροχο».

Νιώθει ξανά τις στάλες της βροχής στο πρόσωπό της, καθώς περπατούν κόντρα στον άνεμο. Ο ντετέκτιβ σημειώνει ότι η Τζούλια φορούσε αδιάβροχο.

«Οι άλλοι γύρω σας είχαν ομπρέλες;»

Του γνέφει καταφατικά.

«Μερικοί, ναι».

Το θυμάται καλά. Είχε σκεφτεί ότι οι ομπρέ-

λες τους δεν πρέπει να βοηθούσαν και πολύ, με εκείνη την ψιλή βροχή που έμοιαζε να αιωρείται στον αέρα.

«Τρεις-τέσσερις άνθρωποι που περπατούσαν μπροστά μας. Κάποιος σκέπαζε το κεφάλι του μ' ένα τεύχος του *Μετρό*».

«Άνδρας ή γυναίκα;»

«Γυναίκα. Για να μην της χαλάσουν τα μαλλιά. Μου φαίνεται ότι μπήκε στο Subway⁴ ή στο ελληνικό εστιατόριο».

«Είδες κανέναν να σας κοιτάζει περίεργα; Να επιβραδύνει το βήμα του ή να σας προσπερνάει και να ξαναγυρίζει;»

Κλείνει τα μάτια της και προσπαθεί να δει τις ομπρέλες μπροστά της. Στη μνήμη της είναι όλες σκούρες, σκούρες μπλε ή πράσινες και προχωρούν στην ίδια κατεύθυνση με εκείνη. Και ξαφνικά, το χέρι της Τζούλια δεν είναι πια μέσα στο δικό της!

«Όχι».

Στο Subway εργάζεται μόνο μια κοπέλα, που φοράει ποδιά και έχει τα μαλλιά της πιασμένα χαλαρά στην κορυφή του κεφαλιού της.

«Μπορούμε να καθίσουμε μια στιγμή;» ρωτάει ο Κουπλάν.

4. Μεγάλη αμερικανική αλυσίδα φαστ φουντ. (Σ.τ.Μ.)

«Μόνο αν παραγγείλετε» απαντάει η κοπέλα, χωρίς να σηκώσει τα μάτια της.

Ο Κουπλάν κοιτάζει την Περνίλα, που του ανταποδίδει σαστισμένη το βλέμμα. Η τσέπη του δεν αντέχει να αγοράζει από ένα σάντουιτς κάθε φορά που κάθεται κάπου – βασιικά, δεν «σηκώνει» ούτε ένα και μοναδικό σάντουιτς...

«Ένα σάντουιτς με γαλοπούλα» λέει τελικά η Περνίλα «κι έναν καφέ με γάλα».

«Ο.Κ.» απαντάει η κοπέλα και γυρίζει προς τον πάγκο με τα σάντουιτς.

Στις περισσότερες περιπτώσεις απαγωγής παιδιών, σχεδόν παντού στον κόσμο, απαγωγέας είναι ένας από τους γονείς. Τουλάχιστον αυτό υποστηρίζουν πολλά από τα σάιτ που συμβουλευτήκε ο Κουπλάν το προηγούμενο βράδυ. Ελπίζει, λοιπόν, ότι ο σύντροφος της Περνίλα είναι ένα παλιοτόμαρο που τις πλησίασε ύπουλα, άρπαξε το παιδί και εξαφανίστηκε. Διότι τα άλλα ενδεχόμενα είναι κάθε άλλο παρά ενθαρρυντικά: εκβιασμός, υιοθεσία, παιδική εργασία, φόνος. Όταν όμως ρωτάει την Περνίλα για τον πατέρα της Τζούλια, εκείνη κουνάει αρνητικά το κεφάλι της.

«Τον λένε Πάτρικ. Σημείωσέ το αν θέλεις, αλλά δεν πιστεύω ότι έχει οποιαδήποτε ανάμειξη. Την κοπάνησε αμέσως μόλις γεννήθηκε η

Τζούλια και από τότε δεν έχει δώσει σημεία ζωής. Κι εγώ δεν του ζήτησα ποτέ την παραμικρή βοήθεια».

«Έτοιμο το σάντουιτς!» φωνάζει η κοπέλα απ' το ταμείο και το σερβίρει μ' ένα βεβιασμένο, επαγγελματικό χαμόγελο. Ο Κουπλάν σπεύδει να το ανταποδώσει.

«Δούλευες εδώ την περασμένη Δευτέρα;» τη ρωτάει.

«Γιατί; Συμβαίνει κάτι;» του απαντάει με ερώτηση. Τον κοιτάζει καχύποπτα. Ο Κουπλάν πρέπει να χαμογελάσει πιο πλατιά.

«Όχι, τίποτα. Ήθελα μόνο να σε ρωτήσω μήπως πήρε το μάτι σου ένα κοριτσάκι περίπου τόσο ψηλό, μ' ένα κοραλλί αδιάβροχο. Σου θυμίζει κάτι;»

Ζαρώνει τα φρύδια της.

«Όχι, γιατί; Γιατί ρωτάς;»

«Ψάχνουμε να τη βρούμε».

Τον κοιτάζει σαν να μην καταλαβαίνει περί τίνος πρόκειται.

«Έννοείς πως χάθηκε;»

Ακούγεται το κουδουνάκι της πόρτας κι ένας πελάτης μπαίνει και παραγγέλνει ένα μεγάλο σάντουιτς με έξτρα σάλτσα σκόρδου. Ο Κουπλάν σημειώνει έναν αριθμό σε μια χαρτοπετσέτα.

«Αυτό είναι το κινητό μου. Πάρε με, αν θυμηθείς κάτι».

Η κοπέλα μένει με το στόμα ανοιχτό.

«Είσαι αστυνομικός;»

Ο πελάτης γυρίζει απότομα και καρφώνει με τα μάτια τον Κουπλάν. Συμβαίνει τόσο αστραπιαία, που εκείνος δεν προλαβαίνει να ελέγξει την καρδιά του: αρχίζει να σφυροκοπάει το στήθος του και τα πόδια του είναι έτοιμα να τρέξουν, να το σκάσουν. Επιστρατεύει όλη τη δύναμη της θέλησής του για να τα συγκρατήσει και καταφέρνει να κουνήσει με αξιοθαύμαστη ηρεμία το κεφάλι του, γνέφοντας αρνητικά.

«Όχι, η αστυνομία δεν ασχολείται με ιστορίες... με υποθέσεις επιμέλειας παιδιών. Προσπαθούμε να τη βρούμε μόνοι μας».

Η Περνίλα σηκώνεται. Ρίχνει μια ματιά στον πελάτη κι έπειτα κοιτάζει τον Κουπλάν και την κοπέλα στο ταμείο, που τώρα τους παρατηρεί με έκδηλο ενδιαφέρον.

«Έτσι είναι» παρεμβαίνει. «Πρόκειται για την κόρη μου».

Ο Κουπλάν συνειδητοποιεί πόσο ηλίθια είναι η υπόθεση που δέχτηκε να αναλάβει... Κάθε φορά που θα ρωτάει για ένα κοριτσάκι το οποίο εξαφανίστηκε, αναγκαστικά η κουβέντα θα πηγαίνει στην αστυνομία. Σίγουρα κάποιιοι θα θελήσουν να ειδοποιήσουν τις Αρχές και το ζήτημα θα λάβει διαστάσεις. Αργά ή γρήγορα, θα φτάσουν στα αυτιά των αστυνομικών διαμαρ-

τυρίες αγανακτισμένων πολιτών: πώς αφήνουν έναν μελαψό τύπο με μπλε μπουφάν και καφέ παπούτσια να κάνει τη δική τους δουλειά; Πρέπει οπωσδήποτε να σκεφτεί έναν πιο έξυπνο τρόπο για να παρουσιάζει την κατάσταση.

«Προσπαθούμε να ανακαλύψουμε τον πατέρα της. Αυτός την πήρε, αλλά δεν έχουμε ιδέα πού μπορεί να βρίσκεται ο άθλιος!»

Τελικά, αυτό πιάνει. Η έξαψη στα μάτια της κοπέλας σβήνει. Το κοριτσάκι με το κοραλλί αδιάβροχο δεν παρουσιάζει πλέον κανένα ενδιαφέρον... Ο πελάτης σκύβει πάνω απ' το ταμείο:

«Τι γίνεται μ' εκείνο το ροσμπίφ;»

Ο Κουπλάν ξέρει γιατί όλος ο κόσμος είναι εχθρός του. Ξέρει γιατί πρέπει να βαδίζει σαν τον κλέφτη, όπως ο Γιουμ Γιουμ στη Μακρινή Χώρα, και γιατί καθένας γύρω του μπορεί να είναι ένας στρατιώτης του ιππότη Κάτο⁵. Δεν ξέρει, όμως, για ποιον λόγο η Περνίλα δεν θέλει να δηλώσει την εξαφάνιση...

«Δυσάρεστες εμπειρίες από την αστυνομία;» τη ρωτάει, ενώ βγαίνουν στην Αρεναβάγκεν.

«Από τις Αρχές» απαντάει εκείνη, ψαχουλεύοντας στην τσάντα της.

5. Αναφορά στο βιβλίο της Άστριντ Λίντγκρεν *Μίο, ο γιος μου* (*Mio min Mio*). (Σ.τ.Μ.)

Ο Κουπλάν κουνάει το κεφάλι:

«Το ίδιο κι εγώ».

Η Περνίλα τού βάζει στο χέρι ένα μάτσο χαρτονομίσματα των εκατό – πολύ περισσότερα από τέσσερα.

«Θα μου καταγράφεις αναλυτικά τον χρόνο που διαθέτεις για την υπόθεση. Θέλω να ξέρω ακριβώς τι έχεις κάνει, αν δεν έχεις πρόβλημα με αυτό».

«Κανένα πρόβλημα».

«Ποιο είναι το όνομά σου;»

Διστάζει. Σκέφτεται να επινοήσει κάτι, όμως τι μπορεί να είναι πιο ύποπτο από έναν τύπο με δύο ονόματα;

«Κουπλάν».

Η Περνίλα τον κοιτάζει κατάματα. Τα μάτια της είναι γαλάζια και κουρασμένα... μάτια μιας γυναίκας που έχει πατήσει τα σαράντα... μάτια που έχουν λιώσει στο κλάμα.

«Κουπλάν, κράτησέ το» του λέει και του δίνει το σάντουιτς γαλοπούλας, που είναι ακόμα τυλιγμένο στο χαρτί του. «Μου φαίνεσαι πολύ αδύνατος».